Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (četvrto prošireno vijeće)

9. ožujka 2022.*

„Tužba za poništenje – Zastupanje od strane odvjetnika koji nema svojstvo treće osobe neovisne o tužitelju – Nedopuštenost”

U predmetu T-727/20,

Nigar Kirimova, sa stalnom adresom u Münchenu (Njemačka), koju zastupaju A. Parassina i A. García López, odvjetnici,

tužiteljica,

protiv

Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), koji zastupaju G. Predonzani i A. Söder, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje odluke izvršnog direktora EUIPO-a od 30. rujna 2020. kojom je odbijen tužiteljičin zahtjev za izuzeće od zahtjeva da mora biti državljanin jedne od država članica Europskog gospodarskog prostora (EGP) o kojem ovisi upis na popis ovlaštenih zastupnika tog ureda,

OPĆI SUD (četvrto prošireno vijeće),

u sastavu: S. Gervasoni, predsjednik, L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo (izvjestiteljica) i J. Martín y Pérez de Nanclares, suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeće

* Jezik postupka: engleski

Rješenje

Okolnosti spora

1 Tužiteljica, Nigar Kirimova, bila je u vrijeme nastanka činjenica pravnik u uredu Brandstock Legal Rechtsanwaltgesellschaft mbH (u daljnjem tekstu: Brandstock Legal). Ona je 10. listopada 2019. Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) podnijela zahtjev za upis na popis ovlaštenih zastupnika tog ureda, u skladu s člankom 120. Uredbe (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o žigu Europske unije (SL 2017., L 154, str. 1.). Budući da je bila državljanka Azerbajdžana, istodobno je na temelju stavka 4. točke (b) tog članka zatražila izuzeće od zahtjeva da mora biti državljanin jedne od država članica Europskog gospodarskog prostora (EGP) iz članka 120. stavka 2. točke (a) navedene uredbe (u daljnjem tekstu: uvjet državljanstva).

2 EUIPO je dopisom od 30. siječnja 2020. tužiteljicu obavijestio da je njezin zahtjev za izuzeće nedopušten jer nije potkrijepljen traženim dokazima.

3 Tužiteljica je 9. i 13. ožujka 2020. podnijela svoja očitovanja kao odgovor na dopis od 30. siječnja te godine.

4 Izvršni direktor EUIPO-a odbio je 30. rujna 2020. zahtjev za izuzeće od uvjeta državljanstva koji je podnijela tužiteljica (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

Postupak i zahtjevi stranaka

5 Tužiteljica je pokrenula ovaj postupak tužbom podnesenom 7. prosinca 2020. tajništvu Općeg suda koju je potpisala odvjetnica, članica ureda Brandstock Legal.

6 Opći je sud tužiteljicu, u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih člankom 89. Poslovnika, pozvao da navede svaki radni odnos u kojem bi mogla biti sa svojom odvjetnicom. Tužiteljica je na taj poziv odgovorila 20. siječnja 2021.

7 EUIPO je 21. travnja 2021. podnio odgovor na tužbu.

8 Tužiteljica je 7. lipnja 2021. podnijela repliku, a EUIPO je 23. srpnja 2021. podnio odgovor na repliku.

9 Odlukom od 21. rujna 2021., na temelju članka 27. stavka 3. Poslovnika, predsjednik Općeg suda dodijelio je ovaj predmet drugom sucu izvjestitelju kako bi se poboljšao potencijal Općeg suda u pogledu donošenja presude.

10 Na prijedlog četvrtog vijeća Općeg suda, taj je sud na temelju članka 28. Poslovnika odlučio predmet uputiti proširenom sastavu suda.

11 Tužiteljica od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– preinači pobijanu odluku na način da joj odobri izuzeće od uvjeta državljanstva na temelju članka 120. stavka 4. točke (b) Uredbe 2017/1001;

– preinači pobijanu odluku na način da EUIPO-u naloži da je upiše na popis ovlaštenih zastupnika na temelju članka 120. Uredbe 2017/1001;

– EUIPO-u naloži snošenje troškova.

12 EUIPO od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu,

– tužiteljici naloži snošenje troškova.

Pravo

13 EUIPO se poziva na nedopuštenost tužbe, a pritom ne ističe prigovor nedopuštenosti u zasebnom aktu na temelju članka 130. stavka 1. Poslovnika.

14 EUIPO tvrdi da stranka na temelju članka 19. trećeg stavka Statuta Suda Europske unije nije ovlaštena postupati samostalno, nego da se mora koristiti uslugama odvjetnika i da iz sudske prakse proizlazi da je odvjetnik u smislu te odredbe treća osoba koja je sa strukturalnog, hijerarhijskog i funkcionalnog stajališta neovisna o stranci koju zastupa pred sudom. Međutim, odvjetnica koja je u ime tužiteljice podnijela tužbu bila je, na dan njezina podnošenja, odvjetnica u istom uredu kao i tužiteljica, obavljala je dužnosti njezine neposredno nadređene osobe i stoga nije ispunjavala uvjet neovisne treće osobe. Tvrdi stoga da je tužba zahvaćena nepravilnošću koja se ne može ispraviti i da je kao takva nedopuštena.

15 Na temelju članka 129. Poslovnika, Opći sud može na prijedlog suca izvjestitelja u svakom trenutku po službenoj dužnosti, nakon što sasluša glavne stranke, odlučiti da obrazloženim rješenjem donese odluku o postojanju apsolutne zapreke vođenju postupka. U ovom slučaju, smatrajući da je na temelju sadržaja spisa predmet dovoljno razjašnjen, Opći sud odlučuje odluku donijeti obrazloženim rješenjem bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.

16 Valja podsjetiti na to da članak 19. treći stavak Statuta Suda Europske unije, koji se na Opći sud primjenjuje na temelju članka 53. prvog stavka navedenog statuta, određuje da stranke koje nisu države članice i institucije Europske unije, države koje su stranke Sporazuma o EGP-u i Nadzorno tijelo Europskog udruženja slobodne trgovine, na koje se odnosi navedeni sporazum, mora zastupati odvjetnik. U četvrtom stavku pojašnjeno je da samo odvjetnik koji je ovlašten zastupati pred sudom države članice ili druge države koja je stranka Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru može pred sudovima Unije nastupiti kao zastupnik ili savjetnik neke stranke.

17 Kad je riječ o pojmu odvjetnik, valja navesti da s obzirom na to da treći stavak članka 19. Statuta Suda Europske unije ne upućuje na nacionalno pravo država članica, valja ga tumačiti autonomno i ujednačeno u čitavoj Uniji, vodeći računa ne samo o tekstu te odredbe, već i o njezinu kontekstu i cilju (vidjeti presudu od 4. veljače 2020., Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, t. 57. i navedenu sudsku praksu).

18 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, iz teksta trećeg stavka članka 19. Statuta Suda Europske unije proizlazi da se stranka u smislu te odredbe, u svrhu podnošenja tužbe Općem sudu, mora koristiti uslugama treće osobe (vidjeti u tom smislu presudu od 4. veljače 2020., Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, t. 58. i navedenu sudsku praksu).

19 Cilj zahtjeva pravnog zastupanja koje osigurava treća osoba odgovara konceptu uloge odvjetnika, koji djeluje u interesu dobrog sudovanja, a osobito radi što bolje zaštite i obrane interesa svojeg opunomoćitelja, posve neovisno i uz poštovanje zakona te profesionalnih i etičkih pravila (vidjeti u tom smislu presudu od 4. veljače 2020., Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, t. 61. i 62. i navedenu sudsku praksu).

20 Pitanje neovisnosti odvjetnika treba također ocijeniti u odnosu na pravo svake osobe na djelotvoran pravni lijek pred sudom i na prava da pred njime bude savjetovana, branjena i zastupana, koja su zajamčena člankom 47. prvim i drugim stavkom Povelje Europske unije o temeljnim pravima (vidjeti u tom smislu mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u spojenim predmetima Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, t. 78. i 104.). U tom pogledu treba uzeti u obzir činjenicu da zastupanje pred sudom zahtijeva postojanje odnosa povjerenja koji se temelji na osobnom izboru i koji je ugovorne naravi, s tim da osoba slobodno izabire svojeg odvjetnika, a on načelno može slobodno birati svoje klijente (vidjeti u tom smislu mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u spojenim predmetima Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, t. 111.).

21 Uzimajući stoga u obzir ulogu koju odvjetnik preuzima u djelotvornoj sudskoj zaštiti interesa svojega opunomoćitelja (vidjeti točku 19. ove presude) i članak 47. Povelje o temeljnim pravima, bilo koje zadiranje u odnos između njega i njegova klijenta treba se temeljiti na ozbiljnim razlozima zbog kojih postoji jasna i imperativna potreba da se „stranka zaštiti od svojeg odvjetnika” (mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u spojenim predmetima Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, t. 111.). Slijedom toga, kao što je to Sud presudio, odvjetnikova neovisnost ne tumači se kao nepostojanje bilo kakve povezanosti sa svojim klijentom, već kao nepostojanje veza koje očito ugrožavaju njegovu sposobnost izvršavanja svoje zadaće pružanja obrane, uz što bolje služenje interesima njegova klijenta (presuda od 4. veljače 2020., Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, t. 64. i 67.).

22 Imajući u vidu članak 19. treći stavak Statuta Suda Europske unije, sudsku praksu koja se na njemu temelji i članak 47. Povelje o temeljnim pravima, s obzirom na to da je mogućnost suda Unije da tužbe odbaci kao nedopuštene stoga ograničena samo na slučajeve očitog nepostojanja neovisnosti odvjetnika, iz toga *a contrario* proizlazi da su za rješavanje svih drugih poteškoća koje proizlaze iz sukoba ili preklapanja interesa načelno nadležna nacionalna tijela koja su za to ovlaštena, konkretno ona koja imaju deontološke i disciplinske ovlasti, tako da sud Unije mora intervenirati samo iznimno.

23 Naime, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, iznimke treba usko tumačiti da opća pravila ne bi bila lišena svojega sadržaja (vidjeti presudu od 22. travnja 2010., Komisija/Ujedinjena Kraljevina, C-346/08, EU:C:2010:213, t. 39. i navedenu sudsku praksu).

24 Iz toga slijedi da slučajevi koji odvjetnika mogu spriječiti da zastupa svojeg opunomoćitelja moraju biti takve naravi i stupnja da iz njih očito proizlazi da odvjetnik, čak i ako prema stranci formalno ima svojstvo treće osobe, ima ekonomske ili osobne veze sa sporom ili s jednom od stranaka koje

dovode u pitanje njegovu stvarnu neovisnost (mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u spojenim predmetima Uniwersytet Wrocław i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, t. 137.). Drugim riječima, te veze moraju predstavljati ozbiljne razloge koji dovode do zaključka da odvjetnik nije u dovoljnoj mjeri odvojen od svojeg klijenta kako bi što bolje zaštitio i branio njegove interese (vidjeti u tom smislu presudu od 4. veljače 2020., Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, t. 61. i 62.).

25 U tom pogledu, da bi se osiguralo da odvjetnik uistinu ima svojstvo neovisne treće osobe, valja uzeti u obzir profesionalno okruženje u kojem postupa povodom predmeta podnesenog sudu Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 6. rujna 2012., Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej i Poljska/Komisija, C-422/11 P i C-423/11 P, EU:C:2012:553, t. 25.).

26 Stoga zastupanje tužitelja od strane osobe koja je njegov zaposlenik ili koja je ekonomski ovisna o njemu ne može ispuniti zahtjev zastupanja od strane neovisne treće osobe (rješenje od 5. rujna 2013., ClientEarth/Vijeće, C-573/11 P, neobjavljeno, EU:C:2013:564, t. 13.).

27 Međutim, povreda zahtjeva neovisnosti odvjetnika može se utvrditi u velikom broju drugih raznolikih činjeničnih situacija koje stoga treba ispitati u svakom slučaju zasebno (vidjeti u tom smislu rješenje od 20. studenoga 2017., BikeWorld/Komisija, T-702/15, EU:T:2017:834, t. 35. i mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u spojenim predmetima Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, t. 64.).

28 Stoga je Sud dakako presudio da obična veza koja proizlazi iz građanskopravnog ugovora koji se odnosi na pružanje poduke nije dovoljna da se učitelju o kojem je riječ zaniječe sposobnost da kao odvjetnik zastupa svoje sveučilište (presuda od 4. veljače 2020., Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2020:73, t. 66. do 68.). Naime, spor se u tom slučaju odnosio na raskid sporazuma između sveučilišta kao tužitelja i Izvršne agencije za istraživanje (REA) o dodjeli bespovratnih sredstava istraživačkom projektu Cossar (Cooperative Spectrum Sensing Algorithms for Cognitive Radio Networks) koji se ni na koji način nije odnosio na profesionalni kontekst njegova zastupnika, koji se sastojao samo od podučavanja međunarodnog privatnog prava. Drugim riječima, spor nije imao nikakve veze s radom odvjetnika u okviru njegova opunomoćitelja.

29 Opisujući raznolikost slučajeva koje treba uzeti u obzir, Sud je s druge strane smatrao da odvjetnik kojemu su u okviru pravne osobe koju zastupa povjerene važne upravne ovlasti ili koji u njoj obavlja visoke upravljačke funkcije nije u dovoljnoj mjeri neovisan o toj pravnoj osobi (vidjeti u tom smislu rješenja od 29. rujna 2010., EREF/Komisija, C-74/10 P i C-75/10 P, neobjavljeno, EU:C:2010:557, t. 50. i 51. i od 6. travnja 2017., PITEE/Komisija, C-464/16 P, neobjavljeno, EU:C:2017:291, t. 25.).

30 Isto tako, Opći je sud smatrao da činjenica da drži 10 % kapitala društva tužitelja, odvjetnika sprečava u ispunjenju uvjeta da ima svojstvo treće osobe koja je neovisna o tom društvu (rješenje od 20. studenoga 2017., BikeWorld/Komisija, T-702/15, EU:T:2017:834, t. 37., 38., 40. i 41.; mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u spojenim predmetima Uniwersytet Wrocławski i Poljska/REA, C-515/17 P i C-561/17 P, EU:C:2019:774, t. 43.) i to čak uz nepostojanje bilo kakvog odnosa podređenosti koji proizlazi iz ugovora o radu sklopljenog između njih.

31 Nadalje također, Sud je presudio da odvjetnici koje nije zaposlila stranka koju zastupaju već subjekt koji je s njom povezan, ne ispunjavaju zahtjev neovisnosti jer su interesi tih dvaju subjekata, iako su sami subjekti formalno odvojeni, u velikoj mjeri zajednički (presuda od 6. rujna 2012., Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej i Poljska/Komisija, C-422/11 P i C-423/11 P, EU:C:2012:553, t. 25.).

32 U ovom slučaju iz spisa proizlazi da je tužiteljica na dan podnošenja tužbe bila zaposlena na radnom mjestu pravnika u uredu Brandstock Legal, a da je A. Parassina, odvjetnica koja je potpisala tužbu, bila odvjetnica u istom uredu. Konkretnije, tužiteljica je čak bila dio tima kojim je ona upravljala i njezina zamjenica.

33 Iz toga slijedi da su tužiteljica i njezina odvjetnica održavale posebno bliske profesionalne odnose.

34 Isto tako, ne može se povjerovati proturječnim tvrdnjama koje je tužiteljica iznijela u svojim odgovorima na mjeru upravljanja postupkom iz točke 6. ove presude, odnosno nakon što joj je skrenuta pozornost na problem koji bi moglo izazvati njezino zastupanje, prema kojima između njezine odvjetnice i nje ne postoji nikakva strukturna ili funkcionalna veza ovisnosti, s obzirom na to da je njihov odnos horizontalne, a ne vertikalne naravi, te da su čak bile dio dviju zasebnih organizacijskih struktura.

35 Osim toga, veze između tužiteljice i A. Parassine bile su tim uže jer se ovaj spor izravno odnosi na tužiteljičinu profesiju, a riječ je o profesiji koju je na dan podnošenja tužbe obavljala u istom uredu kao i A. Parassina i to pod njezinim rukovodstvom. Naime, predmet tužbe je uskraćivanje tužiteljici da joj se odobri izuzeće, bez kojeg ona ne može biti ovlaštena kao zastupnica fizičkih ili pravnih osoba pred EUIPO-om. Međutim, njezino radno mjesto u uredu Brandstock Legala i unutar tima kojim upravlja A. Parassina sastojao se upravo od postupanja po predmetima o intelektualnom vlasništvu.

36 U tom pogledu valja također istaknuti da je tužiteljica podnijela svoj zahtjev za upis na popis ovlaštenih zastupnika EUIPO-a i svoj zahtjev za izuzeće od uvjeta državljanstva putem telefaksa svojega poslodavca i da je ona u tim dvama zahtjevima, iako je u njima navela privatne poštanske i elektroničke adrese, navela i svoju službenu adresu elektroničke pošte. Tužiteljica je također putem istog telefaksa podnijela svoja očitovanja kao odgovor na dopis od 30. siječnja 2020., 9. i 13. ožujka te godine.

37 Iz sadržaja spisa i postupovnih dokumenata također proizlazi da su Brandstock Legal općenito i konkretno A. Parassina u više navrata iskazivali svoj interes za zahtjev koji je tužiteljica uputila EUIPO-u kao i za ishod spora.

38 Kao prvo, pismo preporuke od 6. ožujka 2020., koje je potpisala tužiteljičina odvjetnica pod zaglavljem i u ime ureda Brandstock Legal, bilo je sastavljeno za potrebe postupka pred EUIPO-om, u prilog zahtjevu za preispitivanje od 9. ožujka 2020., i podneseno je kao prilog tom zahtjevu. U tom dopisu tužiteljičina odvjetnica istaknula je značajan doprinos potonje radu ureda, a okončala ga je navodeći da „bismo bili izuzetno zahvalni kad bi [je EUIPO] ovlastio za zastupnika”.

39 Kao drugo, kao što to navodi EUIPO, u tužbi se navodi da Brandstock Legal, čija se djelatnost, kao što to tužiteljica tvrdi, isključivo odnosi na žigove i intelektualno vlasništvo, „snosi sve troškove povezane s [njezinim] upisom u irski registar [žigova] jer je i u interesu [ureda] da tužiteljičina formalna kvalifikacija točno odražava bit njezina rada”.

40 Kao treće, u tužbi je navedeno da „tužiteljicu zastupa sama A. Parassina jer kao njezina nadređena zna bolje od ikoga da je tužiteljica visoko kvalificirana”. Kako bi potkrijepila te izjave, u tužbi se pojašnjava da „u različitim postupcima javne nabave čiji je cilj steći nove klijente, tim ureda Brandstock [Legal] sastavlja ‚organigrame’ u kojima se navodi tim zadužen za rad na portfeljima, u kojima je tužiteljica predstavljena kao jedan od najstarijih i najiskusnijih članova tima zaduženog za promidžbu [ureda]”.

41 Kao četvrto, u tužbi se navodi da je „tužiteljica bila raspoređena u specifičan portfelj klijenta […] uzimajući u obzir zahtjeve [tog klijenta], njegov opsežni portfelj i njegovu važnost za Brandstock Legal jer je ona jedan od najboljih i najsposobnijih zaposlenika ureda”.

42 Kao peto, u tužbi se izričito ističe da je „upis tužiteljice na popis ovlaštenih zastupnika EUIPO-a […] značajan za [ured] i tim”, tako da „pobijana odluka ne uzrokuje štetu samo tužiteljici nego i [navedenom uredu]”.

43 S jedne strane, iz takvih informacija jasno proizlazi da je ured Brandstock Legal, u kojem je A. Parassina upravljala jednim odjelom, na dan podnošenja tužbe imao izravan interes za ishod spora. S druge strane, iz njih također proizlazi da se ne može vjerovati tužiteljičinim tvrdnjama iz replike, prema kojima ju je A. Parassina zastupala samo kao prijateljica i da ured Brandstock Legal nije imao poseban interes za to da ona bude registrirana kao zastupnik u području žigova.

44 Tužiteljica dakako tvrdi da joj nije bio potreban upis na popis ovlaštenih zastupnika EUIPO-a kako bi sačuvala svoje radno mjesto.

45 S obzirom na, s jedne strane, profesionalno okruženje koje karakterizira ovaj predmet, odnosno postojanje uskih veza između tužiteljice, njezine zastupnice i ureda Brandstock Legal i, s obzirom na, s druge strane, duboko i izričito isprepletanje ekonomskih interesa protagonistica, A. Parassina na dan podnošenja tužbe očito ipak nije bila u dovoljnoj mjeri odvojena od svoje klijentice kako bi što bolje zaštitila i branila njezine interese, te se stoga nalazila u situaciji koja je očito ugrozila njezinu sposobnost izvršavanja te zadaće (vidjeti točke 19., 21. i 24. ove presude).

46 Slijedom toga valja zaključiti da A. Parassinu nije bilo moguće smatrati neovisnom trećom osobom i da se stoga nije mogla predstavljati kao neovisni treći „odvjetnik” u smislu trećeg stavka članka 19. Statuta Suda Europske unije.

47 Osim toga, posebna veza koja je povezivala ured Brandstock Legal i A. Parassinu s tužiteljicom i koja je izazvala njihov poseban interes za spor, bila je dakako prekinuta nakon podnošenja tužbe, zbog toga što je potonja odlučila nastaviti svoju karijeru u svojstvu savjetnika u području žigova u njemačkom sjedištu međunarodnog društva, a točno je da tužiteljici sada pomaže drugi odvjetnik, koji nije član ureda Brandstock Legal. Međutim, potrebno je podsjetiti na to, s jedne strane, da se dopuštenost tužbe ocjenjuje s obzirom na situaciju koja postoji u trenutku podnošenja tužbe (vidjeti rješenje od 16. siječnja 2020., Hemp Foods Australia/EUIPO – Cabrejos (Sativa), T-128/19, neobjavljeno, EU:T:2020:3, t. 20. i navedenu sudsku praksu) i s druge strane, da zahtjev koji se odnosi na potpis odvjetnika koji su ovlašteni zastupati pred sudom države članice ili druge države koja je stranka Sporazuma o EGP-u predstavlja bitan formalni uvjet, koji se na temelju članka 78. stavka 6. Poslovnika, ne nalazi među uvjetima čiju povredu je moguće ispraviti nakon isteka roka za tužbu (vidjeti po analogiji rješenja od 5. rujna 2013., ClientEarth/Vijeće, C-573/11 P, neobjavljeno, EU:C:2013:564, t. 22. i 23. te od 17. srpnja 2014., Brown Brothers Harriman/OHIM, C-101/14 P, neobjavljeno, EU:C:2014:2115, t. 21.).

48 S obzirom na sve prethodno navedeno, valja zaključiti da tužbu treba odbaciti kao nedopuštenu.

Troškovi

49 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

50 Budući da tužiteljica u ovom slučaju nije uspjela u postupku, valja joj naložiti da osim vlastitih troškova snosi i troškove EUIPO-a, u skladu s njegovim zahtjevom.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto prošireno vijeće)

rješava:

1. Tužba se odbacuje kao nedopuštena.

2. N. Kirimovoj nalaže se snošenje, osim vlastitih troškova, i troškova Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO).

U Luxembourgu 9. ožujka 2022.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik
S. Gervasoni